

Шта даље?

Пише: Борис Малагурски
четвртак, 11 новембар 2010 12:51

Понекад ми се чини да свако у Србији има другачије мишљење о томе како би Србија требало да функционише, који би био најбољи начин да буде уређена. И то је, само по себи, одлично – прегршт различитих мишљења је увек пожељан у свакој здравој и демократској заједници. Међутим, та мишљења су у огромној већини случаја наивне идеје које се нити могу интелигентно аргументовати, нити реално имплементирати, или пак бујна маштања о некој утопији. Оно што је заједничко тим мишљењима је висок степен нетолеранције. Србија је кроз историју успевала да снагом воље и храбрости учини немогуће, па онда утоне у море пропасти због оног кобног питања које нас раздваја после сваке олује: „Шта даље?“

Ако се прошетате улицама било којег града у Србији и опширније поразговарате са случајним пролазницима о њиховој идеји о будућој Србији, тј. разговарате изван тривијалих опредељења за ЕУ, НАТО или нешто друго, добићете сасвим различите одговоре. Прво што ћете приметити је да они који су за ЕУ углавном немају појма како ЕУ функционише и можда мисле да тамо улицама тече мед и млеко, а има неких који знају да нам неће бити лако тамо, али да је боље и то него ово што имамо сад, па су ту они који су против ЕУ, али опет, ето, морамо у ЕУ, или пак они који су за неку дубљу сарадњу са Русима, а не знају ни описати ту сарадњу, итд. Пробате ли да им мало отворите очи и суочите их са одређеним чињеницама, одмах ће подићи зид око себе и треснути вам налепницу („издајник“, „клерофашиста“ или шта већ) на чело.

Оно што је још занимљивије је да су највећи заговорници промовисања толеранције у Србији, који су углавном про-западно оријентисани, жестоко нетолерантни према свима који нису оријентисани ка западу и њиховим идејама о српској заједници, по систему „Будите толерантни, ал' на наш начин“.

Оно што је још занимљивије је да су највећи заговорници промовисања толеранције у Србији, који су углавном про-западно оријентисани, жестоко нетолерантни према свима који нису оријентисани ка западу и њиховим идејама о српској заједници, по систему „Будите толерантни, ал' на наш начин“. Други, такође, загризу своје идеје о томе на који начин ћемо остварити бољи живот и свако ко покуша да им пренесе неке нове, другачије чињенице, или је луд, или не зна о чему говори, или је плаћен, итд. Толеранција је моћ човека да прихвати особе које не мисле на исти начин или су другачији од тог човека и да сарађује с њима у друштвеној заједници. Данас се сваки покушај да неко прозбори другачије мишљење од званичне политике српске власти гуши и третира као „анти-европски и фашистички покушај да се ремети јавни ред и мир“.

Доста је било систематског испирања мозга од стране власти и страних интересних група. Докле ћемо трпети орвеловске флоскуле које понижавају нашу интелигенцију? Докле ћемо гледати у блиставе ТВ емисије и разнобојне новине контролисаних медија који не постављају права питања, већ дају исте одговоре на различите начине? Стара српска изрека каже да „није злато све што сија“. Пре него што узмемо неку информацију здраво за готово, треба погледати ко је пласира и зашто је пласира. Време је да престанемо да идемо на конференције које проповедају информисање, а заправо служе као пропаганда. Ако хоћете да сазнате нешто о НАТО пакту, не идете само на конференцију коју спонзорише НАТО пакт, за име Бога. Одете лепо на интернет, купите пар књига од различитих аутора и формирате своје мишљење. А, кад смо већ код НАТО пакта, не би било лоше ни размислити о личном искуству са НАТО пактом, пошто смо имали прилику да осетимо „благодети“ те организације на својој кожи.

Откад је постало нормално да људи истичу своје мишљење о нечему ако нису довољно упознати са том темом? Колико људи зна шта је заправо Европска Унија? „Ко пита, не скита“, каже српска изрека, или су можда те изреке још једна тековина наше историје које морамо да се одрекнемо за чланство у ЕУ? Многи Срби постају присталице ЕУ из простог разлога што када сви медији о томе трубе и сви властодршци певају хвалоспеве о магичној Унији, и они пожелеле да буду „у моди“, без обзира што немају појма колико Европска Унија може бити опасна, уколико наше односе са ЕУ дефинишу људи којима је битније да их воли ЕУ него сопствени народ. Дакле, неинформисаност и слепа подршка некој идеји није нимало безопасна, те би људи требало далеко озбиљније да схватају начин на који ће доћи до мишљења о некој теми.

Штету коју су проузроковале деценије разних државних пропаганди је тешко избрисати и морамо да схватимо да је бити другачији и креативан тежак подухват за просечног грађанина Србије. Али није немогуће. Знање омогућава освешћивање, а свешћу се стиче слобода. Морамо се образовати, али у исто време узимати у обзир да није професор увек у праву. То нећемо чинити да неком другом удовољимо, већ самим себи. Само кад би људи устали из фотеље и дохватили се књиге, почели да проучавају шта се око њих стварно збива, схватили би невероватан свет у којем живимо, променили би поглед на многе ствари и осећали би се као нови, слободни људи. Већ тада би били далеко испред заједнице у којој сада живимо, поставили би снажне темеље слободне, демократске државе и могли би да кренемо даље, уместо што тапкамо у месту.

Уместо што расписујемо тендере за продају профитабилних фирми за „наш бољи живот“, што не отворимо конкурс за нове идеје о решавању важних државних питања?

Шта даље?

Пише: Борис Малагурски
четвртак, 11 новембар 2010 12:51

Идеје, пажљиво развијене и подржане снажним чињеницама, су нам преко потребне. Уместо што расписујемо тендере за продају профитабилних фирми за „наш бољи живот“, што не отворимо конкурс за нове идеје о решавању важних државних питања? Сигурно нису властодршци попили сву памет света, па да нема места за нове, другачије идеје. Да су политичари на власти тако паметни и способни, Србија би до сада далеко догурала. Идеје не треба да сакупљају представници власти, опозиције или неких интересних група, већ заинтересовани образовани и начитани људи здравог разума и отвореног ума који би представили идеје народу и дали их на гласање. Зашто не би изабрали оно што народ жели, а не оно што нас политичари убеђују да желимо када виде да нису довољно способни да остваре наше жеље? Има способних људи, истинских интелектуалаца, који нису оптерећени партијским позицијама, немају политичку подршку, јер се њихови циљеви не уклапају у политичке шаблоне, који у дубини душе желе и имају способност да изведу Србију на прави пут. Они нам се неће наметнути, њих ћемо ми наћи, охрабрити и заједно довести на власт.

Можда вам се ове идеје не допадају, те предложите и ви неку!